

SYNOPSIS

“Een vroege kerst voor de familie Hartman”

***** *Alle overeenkomsten met bestaande personen berusten op louter toeval.***

Het is pas eind November, maar alles in het kamertje van de negenjarige Sammie Hartman ademt Kerst. Met de gordijnen dicht, kerstmuziek op haar koptelefoon, de lichtjes van de kerstboom aan, sluit ze stoïcijns de harde werkelijkheid buiten. Vandaag trouwt haar moeder met Edwin de Lusanet ter Kuyle en Sammie wenst daar op geen enkele wijze aan deel te nemen. Haar moeder kan op de deur bonken zoveel als ze wil; voor Sammie geen feestkleding. Ze houdt liever het kerstmannenpak aan dat ze op zolder heeft gevonden. Het is haar gelukspak, zolang ze dit pak aan heeft, zal het huwelijk van haar moeder niet door gaan. Sammie heeft namelijk maar één wens; vóór het traditionele kerstdiner met de familie moeten haar ouders weer bij elkaar zijn. Dit is ijdele hoop voor Sammie, want haar vader krijgt – gezien zijn liederlijke persoonlijkheid- de kinderen Hartman alleen nog onder begeleiding van een volwassen persoon te zien. De kans dat haar ouders binnen afzienbare tijd weer bij elkaar zijn is dus uiterst gering.

Merel komt handen en voeten te kort om alle gezinsleden op tijd en in de juiste kleding op haar huwelijk te laten verschijnen. Nerveus rent ze heen en weer en besluit dan, ten einde raad Sammie's deur dan maar open te breken. Sammie snikt dat papa nog steeds van haar moeder houdt en dat hij niets liever wil dan dat ze allemaal weer bij elkaar zijn. Merel herinnert Sammie voorzichtig aan het feit dat haar vader degene is geweest, die het gezin Hartman heeft verlaten. Papa kon even geen papa meer zijn, omdat...Sammie maakt haar moeders zin snikkend af...*omdat hij niet langer kon functioneren in het burgerlijk instituut dat huwelijk heet...*

Saar Hartman schaamt zich dood voor het gedrag van haar kleine zusje. Dat kind heeft geen idee waar ze mee te maken heeft: haar moeder trouwt met een de Lusanet ter Kuyle! Saar vindt haar eigen vader een looser en is juist superblij met haar nieuwe rijke stiefvader. Nu kan ze eindelijk de 'Paris Hilton van de Lage Landen' worden, denkt Saar. Ze fantaseert al maanden over haar 'Sweet Sixteen' party. Ze doet er nog geheimzinnig over, maar in de plannen voor het feest komen een helikopter en limousine voor, want de nieuwe man van haar moeder heeft gezegd: *The sky is the limite....* En dat laat Saar niet verpesten door Sammie en Jim. Want haar contactgestoorde broertje gedraagt zich zo mogelijk nog achterlijker. Hij heeft zich -om zich staande te houden in de moorddadige omgeving die middelbare school heet- een uiterlijk aangemeten, waar Marilyn Manson jaloers op zou zijn. Ringen en piercings in en op elke mogelijk denkbare plaats van het lichaam, gitzwart geverfd haar en een vreemdsoortige kledingstijl, die nog het meest gekarakteriseerd zou kunnen worden als: high school shooter-achtig. Maar anders dan dit uiterlijk doet vermoeden is Jim bang voor alles en iedereen. Hij verschanst zich hele dagen achter zijn computer en probeert elk menselijk contact te vermijden. Gek wordt Saar van deze mensen. Deze familie is haar dermate wezensvreemd, dat ze sterk de indruk heeft geadopteerd te zijn. En als dat niet zo is, kan ze zich wellicht alsnog opgeven voor adoptie.

Als de bruidsstoet wil vertrekken is Sammie in geen velden of wegen te bekennen. Merel, in alle staten van ongerustheid belt haar ex-man, Cicero Hartman, die half in coma zijn roes ligt uit te slapen. Cicero broemt dat Sammie niet bij hem is, maar als hij voorzichtig één oog open

doet, ziet hij in het half donker iets roods, met een puntmuts op, aan het voeteneind van zijn bed zitten.

Merel, door tijdsdruk gedwongen, moet nu haar ex man vragen om hun jongste dochter terug te brengen, zodat ze toch bij het huwelijk aanwezig zal zijn. Zwetend van de kater, belooft hij met tegenzin en niet geheel vrij van cynisme, dat hij Sam naar het kasteeltje zal brengen waar 'het droomhuwelijk' van zijn ex voltrokken zal worden.

Onderweg komen Sammie en Cicero zonder benzine te staan en de twee vervolgen lopend, met de oude krakkemikkige motor aan de hand, de weg. Sammie gebruikt de uitgebreide wandeling om haar vader ernstig toe te spreken. Hij moet iets doen om het huwelijk van haar moeder te voorkomen. Hij houdt toch nog steeds van haar moeder, of niet soms? En of hij ook nog wel van haar broertje Jim en zusje Saar houdt? En van haar? Hij wil toch ook niets liever dan bij hen zijn? Cicero legt haar uit, dat het gezin Hartman beter af is zonder hem. Hij is nu eenmaal niet uit het juiste hout gesneden om goed te functioneren als vader en echtgenoot. Hij heeft het 15 jaar geprobeerd en het resultaat was bedroevend te noemen. Die nieuwe man van hun moeder, is rijker, slimmer, aardiger en succesvoller dan hij ooit nog kan worden. Het is beter zo. Maar Sammie weet van geen wijken. Ze heeft het heel vaak in films gezien; ze vragen vlak voor het jawoord of er nog iemand bezwaar heeft. Dát is het moment dat hij moet opstaan en heel hard roepen; wij, mijn dochter Sammie en ik hebben bezwaar! Wij willen onze moeder voor onszelf houden. Sammie praat als een ouder tegen haar kind als ze hem dwingend vraagt: *Ben je er bij? Heb je goed begrepen wat je straks moet doen?*

Sammie en haar vader worden door een ongeruste Merel opgewacht aan de poort van het trouwkasteeltje. Merel, te midden van het winterse landschap, is oogverblindend mooi in haar bruidsjurk. De aanblik van zijn stralende ex vrouw treft, Cicero als een mokerslag. Die nieuwe man maakt haar gelukkig, zoveel moge duidelijk zijn. Melancholiek kijkt hij haar in de ogen en even lijkt het alsof hij haar in zijn armen wil nemen als Merel hem ruw uit zijn romantische dagdroom haalt:

Wat hebben ze er achterlijk lang over gedaan? Zonder benzine gestaan? ...Het zal weer eens niet... De macht der gewoonte neemt meteen bezit van de twee ex-echtelieden en ze kibbelen er gemoedelijk op los. Moeder neemt het hem kwalijk dat hij haar niet gemeld heeft dat Sammie bij hem was. Hij roept in alle staten van verontwaardiging, dat hij het niet kon weten omdat hij nog sliep. Want hij heeft de hele nacht gewerkt. Waaraan in Godsnaam?! Niet aan de schilderijen voor Provinciale Staten, want die hoeft hij niet meer te leveren. Sinds hij daar in de raadskamer heeft staan pissen, heeft hij zijn laatste kans op een normaal kunstenaarsbestaan verspeeld namelijk. Nu is het de beurt aan Cicero te ontploffen. Die gemeentelijke kloothommels vroegen of er iets meer géél in een schilderij kon. Iets meer géél. Toen heeft hij ze inderdaad iets meer geel gegeven. En waarom moet hij toch almaar weer postuum verantwoording afleggen voor dat plasincident? Dáárom is hij nu juist bij haar weggegaan, zodat hij dát niet meer hoefde te doen. Nooit heeft hij aan haar wensen kunnen voldoen en dat kan hij kennelijk nog steeds niet. Met dien verschillen dat hij nu van haar gescheiden is en het haar geen ene klote aangaat in welke kamer hij al dan niet heeft staan pissen. Merel veegt ondertussen de smurrie van het ontbijt van Sammie's gezicht. Ze doet dit gedachteloos ook bij haar ex-man, die haar even gedachteloos complimenteert met haar prachtige bruidsjurk. De ex-echtelieden verzachten, als ze terug gaan in de tijd en denken aan hun eigen huwelijk. Wat waren ze ongelooflijk jong en wat zagen ze er ongelooflijk belachelijk uit. Ze lachen als ze denken aan het maken van de trouwjurk. Merel ging toen op de grond liggen, hij tekende de contouren af en dat vod hebben ze toen samen aan elkaar

zitten stikken...Merel stelt haar ex-man voor om van de nood een deugd te maken en nodigt hem uit, te blijven voor het huwelijksfeest. Sammie heeft in alle staten van verrukking naar deze oude vertrouwde ruzie staan luisteren alsof haar ouders zongen als engelen en voor de kleine Sam is overduidelijk het zaadje van de hoop geplant.

De huwelijksceremonie is slopend voor Sammie. Ze zit op het puntje van haar stoel en wisselt voortdurend dwingende blikken met haar vader om hem te helpen herinneren aan zijn taak. Maar de verlossende vraag blijft natuurlijk uit en als de trouwambtenaar bij het uitwisselen van de ringen is aangekomen, springt Sammie op van haar stoel en gilt door de trouwzaal: *Bent u niks vergeten? Wordt er tegenwoordig niet meer gevraagd of er iemand bezwaar heeft?* De genodigden liggen plat van het lachen, maar Sammie, die zich absoluut niet serieus genomen voelt, verlaat huilend de trouwzaal en het gewraakte huwelijk wordt voltrokken.

Tijdens de receptie roept Sammie steeds tegen haar vader, dat het nog niet te laat is. Hij kan nog steeds actie ondernemen. Cicero is al weer een eind op weg een liederlijke vertoning te worden als hij aankondigt te willen speechen. Hij begint heel positief en het lijkt er op dat hij wil gaan zeggen dat hij nog steeds van Merel houdt, maar ergens onderweg slaat het om. Zijn aanvankelijk liefdevolle speech ontaardt in één grote vileine scheldkanonnade tegen het huwelijk in het algemeen en zijn huwelijk met Merel in het bijzonder. De plaatsvervangende schaamte in het uiterst keurige publiek is alom voelbaar en Sammie weet niet waar ze het zoeken moet. Het spektakel bereikt een hoogtepunt als Cicero zijn ex vrouw lallend duidelijk maakt dat ze absoluut de juiste keuze heeft gemaakt. Deze man is natuurlijk rete saai en hij zou er zelf nog niet dood naast hem gevonden willen worden, maar hij is succesvol en rijk en daar is zijn schoonfamilie natuurlijk heel, heel blij mee...

Als Cicero woedend het pand verlaat, rent ze achter haar vader aan en geeft hem een dikke knuffel. Hij heeft het goed gezegd, dat van die Ter Kuyle, maar toch heeft hij niet gewonnen en dat vindt Sammie jammer. Met pijn in het hart ziet hij zijn jongste dochter terug gaan naar het feest. Het is nu zelfs tot Sammie doorgedrongen: hij is een looser. Koud tot op het bot, duwt hij vloekend zijn oude motor naar het einde van de besneeuwde oprijlaan. Als hij de auto met het vertrekkende bruidspaar de oprijlaan af ziet komen rijden, verschanst hij zich - om verdere vernedering te voorkomen - snel achter de struiken. Nu Cicero alleen is en onbespied, mag het volledig tot hem doordringen en laat hij zijn tranen de vrije loop: De vrouw van zijn leven rijdt stralend van geluk weg uit zijn leven.

Dan ziet hij door een waas van tranen, in de verte, de bruidsauto van Merel en de Lusanet klemgereden worden door een bestelbus. Twee gemaskerde figuren gooien de deuren open en springen uit de achterkant van de bestelbus. Merel wordt uit de bruidsauto getrokken en Cicero zet het op een lopen richting bestelbus. Hij begint nog harder te rennen als hij ziet hoe Merel in het busje gesmeten wordt.

Edwin de Lusanet ziet Cicero aankomen rennen. Op dat moment springt de Lusanet uit de auto en valt op zijn knieën. Hij smeekt de ontvoerders hem niet te doden en als ze hem dan tóch van het leven willen beroven: Doe het dan snel en pijnloos. Eén van de ontvoerders kijkt de Lusanet niet begrijpend aan en laat van de weeromstuit zijn wapen vallen. Dan krijgt hij Cicero in het oog en schreeuwt paniekerig wat obligate ontvoerderstaal. Dingen als: geen politie, je wacht op onze orders, als je je vrouw nog levend..etc etc...Cicero ziet het wapen op de grond vallen, maar in een fractie van een seconde grist de ontvoerder het wapen van de grond en springt in het busje dat met piepende banden, slippend op de besneeuwde landweg uit het zicht verdwijnt.

De ouders van Merel, Engelbert en Kitty Jutlerhof en de kinderen Hartman zijn geschokt door de bizarre ontvoering. Edwin de Lusanet te Kuyle heeft een brief van de ontvoerders ontvangen, waarin ze 3 miljoen euro eisen. Sammie klampt zich aan haar vader vast. Haar vader is groot en sterk, dus hij zal haar moeder wel redden. De Lusanet vertelt de familie voorzichtig over de lafhartige houding van Cicero tijdens de ontvoering. Hij doet zijn best niet beschuldigend te klinken, maar het kost hem duidelijk moeite zijn wrok te verbergen. Het huilen staat Edwin nader dan het lachen. Waarom kwam Cicero niet in beweging? Hijzelf heeft de dood in de ogen gekeken; hij kon niets doen. Cicero had de kans Merel te redden en heeft die niet benut. Waarom niet? Chique, in bedekte termen, suggereert Edwin de betrokkenheid van Cicero bij de ontvoering. Cicero onkent in alle toonaarden. Dat wapen lag op de grond maar voor dat hij kon handelen was het al weer in handen van die kleerkast. Alles gebeurde in een fractie van een seconde. Met Cicero's woedende speech nog vers in het geheugen heeft hij alle schijn tegen en Oma Kits en opa Engel onderwerpen Cicero aan een kruisverhoor. Ze hebben nu eenmaal een geschiedenis met Cicero en er zijn heel wat onverkwikkelijke gebeurtenissen op te noemen waar hun schoonzoon de hoofdrol in speelde. Cicero ontsteekt in machteloze woede en wil ogenblikkelijk de politie inschakelen. De Lusanet merkt fijntjes op, dat dit een slimme zet is van Cicero, want Cicero weet dondersgoed dat dát niet kan. Ze moeten wachten op nadere instructies en vooral géén politie, anders is Merel er geweest. Deze mensen zijn tot alles in staat, dus als ze Merel hier levend uit willen krijgen moeten ze dit absoluut stil houden.

Als Sammie voorstelt om met haar vader mee naar huis te gaan, willen opa en oma daar niets van horen.... *Dat kan je vader toch helemaal niet Sammekind...het is geen plaats voor kindertjes...zo zonder gas en elektra...en je mag de kinderen ook niet meenemen, hè...de rechter heeft...we houden van je...maar...in het verleden...*

Edwin de Lusanet ter Kuyle redt de situatie door Cicero onder zachte dwang naar buiten te leiden. Edwin is uiterst vriendelijk en geeft Cicero nog wat geld om benzine te tanken. Cicero komt bij zinnen en verontschuldigt zich bij De Lusanet; hij heeft natuurlijk enorm veel bewondering voor hem en voor wat hij allemaal gepresteerd heeft en Cicero geeft zijn incompetentie als ouder in het verleden rondborstig toe. Hij heeft het vandaag zelf weer eens bewezen: zijn familie is beter af zonder hem. Sammie gelooft haar oren niet en keert hem woedend de rug toe. Haar vader is een verrader, een slapjanus. Sammie is ontroostbaar als haar vader met de staart tussen de benen afdruipt. De totale teleurstelling van Sammie breekt zijn hart.

De kinderen gaan dus met hun stiefvader mee en Edwin de Lusanet ter Kuyle speelt zijn rol van zorgzame huisvader met verve. Hij doet zijn uiterste best, het de kinderen Hartman naar de zin te maken. Hij kan zelfs begrip opbrengen voor het feit dat Sammie haar vader nodig heeft in deze moeilijke tijd en nodigt Cicero uit zoveel mogelijk tijd met de kinderen door te brengen. Cicero ziet in Edwin de Lusanet ter Kuyle, de vader die hij nooit heeft kunnen zijn. Edwin is volwassen, zorgzaam, succesvol en verantwoordelijk tot op het bot. Maar het feit dat hij niet aan deze man kan tippen, vreet aan hem. En nog meer aan Sammie.

Ondertussen wordt Merel gegijzeld door twee onalledaagse gijzelnemers. Aanvankelijk is Merel doodsbang, maar al snel snapt ze dat de vrouw en de man, die haar gevangen houden, geen professionele ontvoerders zijn, maar gedwongen door de omstandigheden in de ontvoeringbranche terecht zijn gekomen. De man, die door zijn vrouwelijke collega 'Pompie' wordt genoemd, ziet eruit als Schwarzenegger en oogt uiterst gevaarlijk. Maar achter dit gevaarlijke uiterlijk blijkt een uiterst onzekere jongen schuil te gaan. Hij is op zijn 40ste

verjaardag in een depressie geraakt en er nooit meer uitgekomen. Uit angst - nu hij de 40 gepasseerd is - niet meer aantrekkelijk te worden gevonden door de mannen, heeft hij een bizarre hobby ontwikkeld. Wat begon met een ongevaarlijke fitnessverslaving, is ontaard in een verslaving aan plastische chirurgie. Tot grote walging van Merel laat de ontvoerder haar op elk ongewenst moment trots de prachtig geheelde littekens van zijn tummy tuck zien of dwingt hij haar te voelen aan de implantaten in zijn kuit, biceps en billen. Nu gaat hij voor een volledige haartransplantatie, maar dan moeten ze de haren van zijn billen transporteren naar zijn hoofd. Veertigduizend haartjes van bil naar kruin...dat kost geld...veel geld. Zijn vrouwelijke collega-ontvoerder, Carrie, probeert heel gevaarlijk over te komen, maar ontkracht dat meteen weer door zich voortdurend te verontschuldigen voor het ongemak. Ze handelt overduidelijk in opdracht van haar dominante minnaar, want in elke zin refereert de dame liefkozend met zwaar Rotterdams accent aan haar lover 'Poekie'...*Poekie wil dat we dit, Poekie wil dat we dat...Poekie zei zus...Poekie zei zo...* Nu moeten ze van 'Poekie' weer een gevaarlijk uitzijnde videoboodschap opnemen om zoveel mogelijk losgeld te kunnen eisen. Er zal dus veel met ketchup gewerkt moeten worden om één en ander er wat gevaarlijker uit te laten zien. Zou Merel zo lief willen zijn hier aan mee te werken?

Als Edwin de Lusanet ter Kuyle, Kits en Engel Jutlerhof de videoboodschap laat zien, waarin er 3 miljoen euro wordt geëist, zijn ze helemaal ondersteboven van de gewelddadige beelden. Maar Kits valt letterlijk van haar stoel als Edwin een bekentenis doet: Hij kan onmogelijk aan de 3 miljoen losgeld komen. Hij is, tot zijn grote schaamte volledig platzak. Kits is totaal ontredder als hij haar vraagt om het losgeld voor hun dochter te betalen. Kitty Jutlerhof - Kits voor intimi - is van huis uit te rijk voor woorden. Niemand weet hoe rijk ze is, zelfs Engel niet. Maar Kits leeft alsof ze al haar hele leven aan de bedelstaf is. Nan, de trouwe dienstbode van de Jutlerhofs, die als jong meisje op haar huwelijksdag werd verlaten en heeft gezworen nooit maar dan ook nooit meer iets met een man te maken te willen hebben, moet bij Kits altijd om haar salaris vragen. Als Kits *een mannetje* inhuurt voor werkzaamheden in en rondom het huis, valt ze bijna flauw als ze hoort wat het moet kosten. Eigenlijk is Kits te gierig om iets uit te geven, maar ze is te chic om dat te bekennen. Liever wendt ze een totale wereldvreemdheid voor. *Mijn lieve hemel...wat een bedragen zijn dat..* pleegt Kits uit te roepen. Door Nan wordt Kits dan ook *'Mijn hemel wat een bedragen zijn dat'* genoemd. Dus Kits is op zijn zachts gezegd niet blij als het bedrag van 3 miljoen euro valt. Ze wil dat de politie de zaak overneemt. Om zo maar 3 miljoen euro over te maken aan een stelletje wildvreemden...*De schoften...dat je aan mijn kind komt okay, maar aan mijn geld...ik bedoel...Wat zeg ik nú toch maar weer... Dat je aan mijn géld komt okay maar aan mijn kind, bedoel ik natuurlijk....dát bedoel ik... dát bedoel ik...*

De Lusanet drukt Kits op het hart dat de politie er echt buiten moet blijven. Het geeft Cicero te denken dat Edwin de Lusanet ter Kuyle het losgeld van Merel niet op kan hoesten. Maar Engel en Kits zien in Cicero een jaloerse ex echtgenoot en ze eisen dat hij zijn geperverteerde denkbeelden niet langer aan de kinderen opdringt. Hij moest zich schamen. Ze zullen het losgeld betalen en daarmee is de kous af. Sammie wil niet meer bij haar stiefvader wonen en staat er op met Cicero mee te mogen, maar opa en oma dreigen met juridische stappen als Cicero zich nog in de buurt van hun kleinkinderen vertoont. Hij moet ophouden verdeeldheid te zaaien, de spanningen zijn zo al erg genoeg. Wordt hij dan nooit eens volwassen? Wanneer gaat hij zich eens als een vader gedragen? Cicero verlaat met gebogen hoofd het huis van de Jutlerhofs.

Of Sammie nu wil of niet, ze zal met haar stiefvader mee naar huis moeten, alwaar zij een vreemde ontdekking doet: In het dashboard van de Lusanet vindt ze een grote bos sleutels met

aan elke sleutel een naam en een adres. Als Edwin haar met de bos sleutels betrapt, gaat hij uit zijn dak. Hij herpakt zich en doet meteen weer poeslief, maar Sammie vertrouwt het niet. Ze bespreekt het voorval met Cicero, maar die geeft niet thuis. Opa en Oma hebben gelijk; ze moeten ophouden De Lusanet te wantrouwen. Van nu af aan moeten ze alleen maar bezig zijn met het welzijn van Merel. Sammie voelt zich door haar vader in de steek gelaten en wil samen met haar broer Jim stuk voor stuk bij deze vrouwen langs om poolshoogte te nemen. Sammie ziet in haar broertje Jim een onverschrokken held, maar ook al beschikt zijn kleine zusje over een enorme overredingskracht; hij kan dit niet aan. Zomaar aanbellen bij wildvreemden. Hij kijkt wel uit. Van dit soort dingen raakt hij doodsbenaauwd, hij moet zijn zusje teleurstellen. Sammie gaat in haar eentje al de adressen langs en de dames blijken allemaal in meer of mindere mate slachtoffer te zijn van De Lusanet. Zij het door een gebroken hart of een geplunderde bankrekening, allemaal hadden ze nog een appeltje met Edwin te schillen.

Als De Lusanet van huis is, doorzoekt Sammie 's nachts zijn kantoor. Dit keer dwingt ze haar broer Jim om haar te helpen met het openen van de mailbox van de Lusanet. Ze vinden allerlei vreemde mailtjes met cryptische uitspraken, die iets met de ontvoering te maken zouden kunnen hebben. Midden in de nacht belt Sammie opgewonden haar vader. Cicero broemt slaperig dat ze ogenblikkelijk naar bed moet. Morgen is er weer een dag. Hij neemt haar duidelijk niet serieus. Jim is blij dat ze het nu ook eens van een ander hoort. Hij heeft het niet zo op dat stiekeme gedoe. Hij raakt er op van de zenuwen van. Hij vindt dat Sammie veel te ver gaat met het beschuldigen van de Lusanet. Ten einde raad doet Sam een beroep op Saar, die des duivels is over de snuffelpraktijken van Sammie. Voor straf sluit ze Sammie op in haar kamer.

De kleine Sam weet via de regenpijp naar beneden te klimmen en loopt weg van huis. Ze zoekt haar vriend, de oude zwerver Emiel, in het winkelcentrum op en vraagt hem om raad. Sammie ziet in deze man, die voordat hij 'in de war raakte' een briljant schaker was, de reïncarnatie van de kerstman. Is hij de kerstman? Kan ze een wens doen? Natuurlijk kan zij met goed fatsoen niet meer hardop verkondigen dat ze nog in de kerstman gelooft, maar dan roept ze met groot gevoel voor drama uit: *...Niemand is hier wie hij zegt te zijn...zelfs de kerstman neemt me in de maling...* Ze wenst dat haar moeder weer terug was en dat ze allemaal weer bij elkaar waren. Dat haar zusje Saar weer gewoon deed en dat Jim niet meer ongelukkig was en...Zo valt ze in slaap, warm gehouden door 'haar kerstman'.

Cicero wordt in paniek gebeld door Saar: Sammie is weer eens verdwenen en de Lusanet is onbereikbaar. Is Sammie soms bij hem? Cicero drukt Saar op het hart dat ze zich geen zorgen moet maken; hij zal er voor zorgen dat Sammie veilig thuis komt. Saar moet daar hartelijk om lachen. Sinds wanneer zorgt haar vader ervoor dat alles goed komt. Zo'n beetje sinds nooit. Cicero stelt voor de wederzijdse hatelijkheden op te schorten tot nader orde. Hij moet Sammie vinden. Heeft Saar enig idee waar ze zou kunnen zijn? Misschien is ze naar die oude zwerver waar ze het al weken over heeft. Ze gaat daar vaak naar toe om met hem te kletsen. Cicero treft Sammie inderdaad verkleumd en huilend bij Emiel in de fietsenstalling van het winkelcentrum aan en neemt ze beiden mee naar zijn huis. Hij stopt Sammie in en belooft haar plichtig haar vermoedens omtrent De Lusanet serieus te nemen.

Merel en haar ontvoerders blijken het goed met elkaar te kunnen vinden. In hun nachtelijke Ophra-achtige gesprekken, komen ze tot de conclusie dat ze alledrie over verbluffend weinig eigen identiteit beschikken. Carrie, blijkt een vriend te hebben met een dubbele naam, die haar eigenlijk een beetje ordinair vindt. Ze doet al jaren haar best om accentloos Nederlands te

leren spreken, maar dat Rotterdamse accent wil maar niet verdwijnen. En haar partner wil hun relatie nog even stil houden tot ze niet meer zo uit de toon valt binnen zijn kringen. Carrie begrijpt dat wel, want ze is natuurlijk ook een beetje ordinair. Merel steekt de arme Carrie – die duidelijk verblind is door de liefde – een hart onder de riem: niemand mag en kan van je verwachten dat je anders bent dan dat je bent. Ze vertelt over haar eigen huwelijk dat een jaar geleden op de klippen liep. En over de man waar ze vandaag mee getrouwd is. Een heel ander soort man. Carrie merkt op dat ze het gevoel heeft dat Merel nog steeds van die Cicero houdt en is het niet zo, dat Merel graag haar vader en moeder tevreden wil stellen met deze nieuwe relatie? Merel ontkent in alle toonaarden.

Cicero voegt de daad bij het woord en neemt maatregelen: hij gaat praten met zijn opdrachtgever, de man van Provinciale Staten en biedt zijn excuses aan over het plasincident. Kan hij het nog goedmaken? Hij krijgt zoveel geel in zijn schilderijen als hij maar wil... Het lukt Cicero een voorschot te krijgen en zijn kachel brandt weer. Nu moet hij nog zijn ex-schoonouders overtuigen van het feit dat zijn kinderen bij hem moeten komen wonen. Het zijn zijn kinderen en niemand kan beter voor ze zorgen dan hijzelf. Jim en Sammie willen maar al te graag met hun vader mee, maar Saar is fel tegen. Als haar vader maar niet denkt, dat ze hem ooit weer als haar vader zal erkennen. Edwin de Lusanet ter Kuyle is nu haar vader. Ze denkt er zelfs over zijn naam aan te nemen. Als een De Lusanet ter Kuyle maakt ze in ieder geval kans, nog eens tot het Huis van Oranje te behoren. Want dát is haar doel: ze gaat er keihard voor Prinses van Oranje te worden. Als het dat lelijke wijf van een Mabel Wisse Smit gelukt is, moet het haar toch zeker ook lukken.... Cicero herinnert Saar aan het feit dat ze een Hartman is en altijd zal blijven. Daar zou ze trots op moeten zijn. Even vraagt hij zich af of hij dit werkelijk hardop gezegd heeft.... Maar deze nieuwe positieve energie bevalt hem wel. Hij zal alles op alles zetten om Saar te bewijzen dat die zogenaamde stiefvader van haar niet deugt.

Aanvankelijk weet Cicero zich geen raad met zijn nieuwe rol als huisvader en held. Maar Sammie legt hem het vuur aan de schenen en stiekem begint hij ook een beetje te genieten van zijn nieuwe status van zorgzame vader. De relaties worden hergedefinieerd en langzaam verandert zijn huis van een verloederde studentenflat naar een gezellig onderkomen van waaruit de Hartmannen hun offensief tegen de Lusanet voorbereiden. Sammie, Jim en hun vader vormen inmiddels een ijzersterk team en vooral Cicero verbaast vriend en vijand door zijn vernuftige plannen om de Lusanet te ontmaskeren. Jim, de techneut van de familie voert nauwgezet uit wat zijn vader hem opdraagt. Hij monteert camera's, af luisterapparatuur en breekt in op De Lusanet zijn computer, waar hij uiterst gevoelige informatie vindt. Ze hebben nog iemand 'binnen bij de Lusanet' in de gedaante van Saar. Ze moeten hun zusje er van zien te overtuigen dat ze hun team komt versterken om de Lusanet te ontmaskeren.

De geloofwaardigheid van De Lusanet brokkelt nu steeds meer af. Door anoniem Peter R. de Vries in te schakelen, wordt Edwin de Lusanet ervan beticht geld van de georganiseerde misdaad, middels vastgoed, te hebben witgewassen. De uiterst gevaarlijke criminele organisatie van topcrimineel Kees Holtkamp alias 'Het Oor', zou hem op de hielen zitten omdat hij ze nog heel veel geld verschuldigd is. Met een camera op zijn gezicht, ondervraagt Peter R. De Vries hem op zijn welbekende pittige wijze. Ook de afwezigheid van zijn kersverse bruid komt aan de orde. Peter R. uit zijn vermoedens over een mogelijke verdwijning van Merel. Hij beschuldigt Edwin ervan uitermate weinig interesse te tonen in de ontmaskering van de ontvoerders. Edwin de Lusanet ter Kuyle houdt vol geen idee te hebben waar Peter R. de Vries het over heeft. Maar zonder vermissing is er geen ontvoering dus het openbaar ministerie kan geen onderzoek naar de vermeende ontvoering instellen. Buitendien

is Edwin de Lusanet ter Kuyle een uiterst gerespecteerd persoon, met banden die zo ver reiken als het Koningshuis, dus niemand zit om een onderzoek te springen.

Cicero confronteert Saar met het bewijsmateriaal tegen Edwin de Lusanet en ook al is het met enige tegenzin, ze geeft haar vader een tweede kans. Ze zal voorlopig in het huis van de Lusanet blijven wonen en zorgen dat hij zendertje in zijn zak heeft, zodat ze zijn gangen na kunnen gaan.

Opa en Oma zijn inmiddels zo ver dat ze het geld hebben ‘vrijgemaakt’ om hun dochter vrij te kopen. Cicero doet een laatste poging om zijn ex schoonouders ervan te overtuigen dat de Lusanet achter de ontvoering zit. Hij heeft een ingenieus plan om de Lusanet in de val te lokken. Hij zal bewijzen dat het Edwin de Lusanet ter Kuyle is die achter de ontvoering zit. Cicero bouwt in een mum van tijd een - niet van het echt te onderscheiden - decor van een bank. De dakloze Emiel zal de directeur van de nepbank spelen en Nan, de trouwe bediende van de Jutlerhofs zal de Lusanet ontvangen. Jim zal het geld door een slimme truc even uit cyber space verdwijnen, om het vervolgens op ingenieuze wijze weer op de rekening van Oma Kits te storten. Vervolgens zullen zij De Lusanet -door middel van de door Saar in zijn auto geïnstalleerde camera's- volgen om te zien of hij met het geld wil verdwijnen. Kits die maar met moeite van haar geld af wil, heeft hier wel oren naar. Ze complimenteert Cicero met de fantastische set up en daadkracht. Dit had ze niet achter haar schoonzoon gezocht...

Engel en de dakloze Emiel spelen het spel met De Lusanet met verve. Nan, die in vermomming en met Duits accent een geweldige secretaresse speelt, spuugt ook nog even in de koffie van De Lusanet en fluistert ‘in character’ tegen Emiel dat dit zijn verdiende loon is, omdat hij haar al die tijd dat hij bij de Jutlerhofs over de vloer kwam geen blik heeft waardig gegund. De Lusanet ziet gretig het bedrag met de 6 nullen naar zijn rekening verdwijnen en doet voorkomen dat hij naar een afgesproken plek moet rijden om de ontvoerders persoonlijk de code van hun bankrekening te overhandigen en te bewijzen dat het geld daar ook inderdaad is beland.

Pompie, Carrie en Merel zijn in een heuse therapiesessie beland. Pompie sluit net snikkend zijn verhaal af en zegt, dat hij stopt met die operaties. Als hij dan kaal moet worden dan maar met opgeheven kale kop. Het is Carrie's beurt en Carrie doet een schokkende bekentenis: Edwin de Lusanet ter Kuyle is haar ‘Poekie’. Ze weet dat hij niet deugt, maar ze is er nog niet aan toe hem te verlaten. Ze heeft nog een lange weg te gaan. Ze wil wel maar ze kan het niet...

De familie zet de achtervolging in. Saar heeft de auto van de Lusanet met zendertjes en camera's geprepareerd en in een *Joran van der Sloot* - achtige situatie volgen we De Lusanet op weg naar Schiphol. Op de achterbank zit Jim, met zijn laptop op schoot, tussen Sammie en Opa en Oma Jutlerhof in. Ze volgen gespannen de beelden uit de auto van de Lusanet. Saar zit opvallend braaf naast haar vader. De vijandigheden tussen de twee zijn niet alleen opgeschort maar lijken geheel en al verdwenen. Saar zegt zelfs weer papa tegen Cicero....

Lusanet krijgt een telefoontje van zijn reisorganisatie: zijn ticket naar Zuid Amerika ligt klaar. Ze zien en horen hem bellen met ‘de ontvoerders’. Hij zegt hen dat het geld nog op zich laat wachten en rijdt ondertussen fluitend naar Schiphol. Cicero sommeert hem de auto aan de kant te zetten. De Lusanet probeert te ontsnappen, maar Cicero zet de achtervolging in en rijdt hem klem. De Lusanet is er gloeiend bij. Juist als ze De Lusanet geboeid en wel in de auto willen zetten, stopt er, met piepende banden, een grote zwarte Mercedes. Het raampje zakt

naar beneden, een enorm OOR wordt zichtbaar, het geklik van pistolen die op scherp gezet worden....De familie Hartman staat aan de grond genageld als ze in de met haat gevulde ogen van ‘het Oor’ staren. De Lusanet wordt gesommeerd in te stappen, maar ook de Hartmannetjes worden ingerekend....

Het is nacht en iedereen wordt naar de plek vervoerd waar Merel wordt vastgehouden. Ze treffen haar daar vastgebonden aan. Alleen. Van haar ontvoerders geen enkel spoor. Merel die alleen de Lusanet verwacht, is met stomheid geslagen als ze haar hele familie binnen ziet komen. De Lusanet blijkt te worden afgeperst door deze zware jongens, waarvan de baas ‘het Oor’ wordt genoemd. De Lusanet heeft, om aan de 3 miljoen euro te komen voor deze boeven, de ontvoering van Merel in scène gezet. Maar omdat hij al tijden ‘achterbankgesprekken’ met de politie voert en hij vreest voor zijn leven, kon hij de verleiding niet weerstaan om het geld voor zijn vlucht te gebruiken. En zo gaat Sammie's wens toch nog in vervulling: de hele familie is weer samen. *En het is nog niet eens kerst!* Sammie kan haar geluk niet op als ze door zowel haar moeder als vader weer veilig in de armen wordt gesloten. Merel kijkt vertedert toe als ze ziet hoe Sammie bij Cicero op schoot kruipt. Heel even is ze niet meer het vroegwijze meisje, dat haar vader de les leest, maar de negenjarige die ze eigenlijk zou moeten zijn.

‘Het Oor’ wil niet vervelend zijn, maar wil de familie Hartman het geslijm even onderbreken? Die drie miljoen moet binnen een uur op die buitenlandse rekening komen te staan anders zijn ze er allemaal geweest. Het thuisfont wordt gebeld; Engel Jutlerhof staat op het punt Nan en Emiel te vragen het geld overmaken, als duidelijk wordt dat ‘het Oor’ niet van plan is zijn gijzelaars vrij te laten. Hij wil geen getuigen en de hele mispoge zal straks zwemmen met de visjes....

Merel heeft echter nog een troef in handen; Pompie en Carrie....Wachtend op de Lusanet, hebben haar ontvoerders zich verschanst en weten een ingenieuze ontsnapping in gang te zetten. Cicero is zo grootmoedig de Lusanet niet aan ‘het Oor’ uit te leveren en neemt hem mee op hun vlucht. Na een bloedstollende achtervolging door nachtelijk Amsterdam toont Cicero zich een ware held en weten ze aan ‘het Oor’ te ontsnappen.

Als iedereen weer veilig thuis is, is Merel aangenaam verrast door de huiselijke sfeer bij haar ex man. De kinderen hebben hun eigen plek, er komt eten op tafel, het is er zelfs gezellig. En bovendien stelt Cicero voor dat ze maar eens even moet gaan uitrusten bij haar ouders, hij zorgt zolang wel voor de kinderen. Merel is met stomheid geslagen.

Tijdens het kerstdiner bij Oma Kits en Opa Engel zijn Nan en Emiel eregast, maar ook Cicero wordt met alle egards behandeld door de familie Jutlerhof. We weten niet of het nog goed komt tussen Merel en Cicero, maar we hopen en vermoeden van wel. Voor Sammie, die nooit de hoop verloren heeft, is het blijkbaar kat in het bakkie als ze naar haar ouders kijkt fluistert ze Emiel in het oor.....*Let maar op mijn woorden....dat wordt zoenen met Oud en Nieuw.....*

Einde

...Okay dan....nog een páár korte toekomstflitsen en dan is het écht het einde....

‘Cicero en Sammie worden uitgenodigd om te komen praten in elke talkshow die je maar kunt bedenken, zelfs Peter R. de Vries steekt zijn bewondering niet onder stoelen of banken. En door zijn status van BN-er wordt Cicero de presentator van een dagelijks kunstprogramma.’

‘Merel schrijft in samenwerking met haar ontvoerster (vanuit de gevangenis) een boek over haar belevenissen: Het Stockholm Syndroom feit of fictie?’

‘Pompie correspondeert vanuit de gevangenis met Gerard Joling, die uit solidariteit met zijn nieuwe penvriend geen haarstuk meer draagt en volledig kaal door het leven gaat.’

‘Saar krijgt met Patty Brard een eigen reality show; Little Big Bitch; Living a Live in Luxury. Saar ziet zo haar diepste wens in vervulling gaan.’

‘De Lusanet wordt veroordeeld, maar krijgt strafvermindering als hij het openbaar ministerie helpt om een monsterproces tegen de grote criminele organisatie van ‘het Oor’ te beginnen.’

‘Nan, de trouwe dienstbode van de Jutlerhofs geeft haar jawoord aan de dakloze Emiel en is voor het eerst van haar leven gelukkig met een man.’

‘Kits Jutlerhof gaat in therapie om van haar gierigheid af te komen. Het zal haar niet lukken.’

‘Opa Engel.... blijft geloven in de goedheid van de mens.’
